

УДК 78.036.9:780.647.2(477)''19/20''
DOI <https://doi.org/10.24919/2308-4863/75-3-12>

Назарій ХАЛАНЧУК,
orcid.org/0009-0005-1455-6821
аспірант кафедри вокально-хорового, хореографічного та образотворчого мистецтва
Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка
(Дрогобич, Львівська область, Україна) nazarii.khalanchuk@dspu.edu.ua

Любомир МАРТИНІВ,
orcid.org/0000-0001-7826-3968
кандидат мистецтвознавства, доцент,
доцент кафедри вокально-хорового, хореографічного та образотворчого мистецтва
Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка
(Дрогобич, Львівська область, Україна) l_martyniv@dspu.edu.ua

КУЛЬТУРНО-ІСТОРИЧНИЙ РОЗВИТОК ФОЛЬКЛОРНО-ДЖАЗОВОГО НАПРЯМУ В АКОРДЕОННО-БАЯННОМУ МИСТЕЦТВІ УКРАЇНИ (ДРУГА ПОЛОВИНА ХХ – ПЕРША ЧВЕРТЬ ХХІ СТОЛІТЬ)

У статті проаналізовано розвиток фольклорно-джазового напрямку в акордеонно-баянному мистецтві України в культурно-історичних обставинах другої половини ХХ – першій чверті ХХІ століть; встановлено етапи та чинники розвитку цього явища, а також його художньо-стильові особливості. Фольклорно-джазовий напрям в акордеонно-баянному мистецтві виявляє синкретизм часу і простору, форми і змісту, мети і засобу, національного та загальнолюдського, традиції та змін, що у своєму часі та просторі породжує композиторську чи виконавську інновацію. Розвиток фольклорно-джазового напрямку в акордеонно-баянному мистецтві України – це закономірна, безперервна, систематична мистецька діяльність композиторів, мистецько-фольклорних колективів та професійних виконавців, яка відбувається у певних обставинах життя спільноти та особистості в міжособистісній та міжкультурній взаємодії і надає нових форм і змісту фольклорній традиції. Чинниками розвитку фольклорно-джазового напрямку в акордеонно-баянному мистецтві України є: збереження фольклорної традиції в музичному мистецтві; інтерес до рідного фольклору та народів світу; популярність гри на акордеоні та баяні у системі музичної освіти, концертно-виконавській, композиторській творчості; удосконалення інструменту (готово-виборна, електронна модель) та техніки виконання на ньому; виникнення та розвиток в незалежній Україні «концертного джазу» та його інституцій, утвердження стилю фрі-джазу (Free jazz – вільний джаз), який пов'язаний із експериментами у сфері гармонії, форми, ритму, мелодики і техніки імпровізації, культом вільної групової чи індивідуальної імпровізації, застосуванням поліметрії і поліритмії, політональності та атональності, серійної та додекафонної техніки, вільних форм, модальної техніки тощо. Фольклорно-джазовий напрям утвердився в українській акордеонно-баянній музичній традиції, відтворюючи репертуар і стилі класичного джазу та створюючи взірці у стилі української народної та професійної музики.

Ключові слова: акордеонно-баянне мистецтво України, джаз, фольклорна традиція.

Nazarii KHALANCHUK,
orcid.org/0009-0005-1455-6821
Graduate student at the Department of Vocal and Choral, Choreographic and Visual Arts
Ivan Franko Drohobych State Pedagogical University
(Drohobych, Lviv region, Ukraine) nazarii.khalanchuk@dspu.edu.ua

Liubomyr MARTYNIIV,
orcid.org/0000-0001-7826-3968
Candidate of Art Studies, Associate Professor,
Associate Professor at the Department of Vocal and Choral, Choreographic and Visual Arts
Ivan Franko Drohobych State Pedagogical University
(Drohobych, Lviv region, Ukraine) l_martyniv@dspu.edu.ua

CULTURAL AND HISTORICAL DEVELOPMENT OF THE FOLKLORE AND JAZZ DIRECTION IN THE ACCORDION AND BAYAN ART OF UKRAINE (SECOND HALF OF THE XX – FIRST QUARTER OF THE XXI CENTURY)

The article analyzes the development of the folk-jazz direction in the accordion-bayan art of Ukraine in the cultural and historical circumstances of the second half of the 20 th – the first quarter of the 21st centuries; the stages and factors of the development of this phenomenon, as well as its artistic and stylistic features, are established. The folk-jazz direction in accordion-bayan art reveals the syncretism of time and space, form and content, purpose and means, national and universal, tradition and change, which in its time and space gives rise to compositional or performing innovation. The development of the folk-jazz direction in the accordion-fabulist art of Ukraine is a regular, continuous, systematic artistic activity of composers, folk art groups and professional performers, which takes place in certain circumstances of the life of the community and the individual in interpersonal and intercultural interaction and provides new forms and content folklore tradition. Factors in the development of the folklore-jazz direction in the accordion-bayan art of Ukraine are: preservation of the folklore tradition in the musical art; interest in native folklore and peoples of the world; the popularity of playing the accordion and bayan in the system of music education, concert performance, compositional creativity; improvement of the tool (ready-to-select, electronic model) and the technique of performing on it; the emergence and development of «concert jazz» and its institutions in independent Ukraine, the establishment of the free jazz style (Free jazz), which is associated with experiments in the field of harmony, form, rhythm, melody and improvisation techniques, the cult of free group or individual improvisation, using polymetry and polyrhythm, polytonality and atonality, serial and dodecaphonic technique, free forms, modal technique, etc. The folk-jazz trend has established itself in the Ukrainian accordion and folk music tradition, reproducing the repertoire and styles of classical jazz and creating samples in the style of Ukrainian folk and professional music.

Key words: accordion and folk art of Ukraine, jazz, folklore tradition.

Постановка проблеми. Сучасний фольклорно-джазовий напрям в музичній культурі України розвивається з 60-х років ХХ століття і до сьогодні в складних, динамічних культурно-історичних обставинах. Особливістю розвитку цього напрямку є поєднання класичної західної традиції з українськими фольклорними мотивами в акордеонно-баянному мистецтві. Ресурси сучасного баяну та акордеона (на сьогодні побутують три основні моделі інструменту – готовий, готово-виборний, електронний) забезпечує для фольклорно-джазової музики можливість функціонувати у широкому жанровому і репертуарному просторі, використовувати конструкцію інструменту для гри стоячи, з віртуозними та колористичними елементами видовищності і театралізації.

Аналіз останніх досліджень. Фольклорно-джазовий напрям в акордеонно-баянному мистецтві України порівняно недавно став предметом наукового мистецтвознавчого вивчення. Серед інших назвемо імена дослідників ключових питань, зокрема: історія виникнення і побутування джазового мистецтва як системного явища у світовій художній культурі – О. Войченко, В. Годлевський, І. Кириліна, Ю. Лошков, Лі Шуай та ін.; міждисциплінарні, соціологічні, соціокультурні, фольклорні, регіональні, методично-репертуарні аспекти розвитку джазового мистецтва в музичній культурі України – А. Калениченко, О. Кізлова, О. Коверза, Л. Мартинів, В. Олянич, Л. Олянич, В. Симоненко, К. Цимбал, С. Цимбал та ін.; особливості розвитку акордеонно-баянного мистецтва України – М. Булда, А. Душний, І. Дьяченко,

А. Єрьоменко, Є. Іванов, Б. Кисляк, В. Марченко, Т. Пасічинська, Б. Пиц, А. Семешко, В. Шафета та ін. Однак, незважаючи на чисельні дослідження, проблема культурно-історичних обставин розвитку фольклорно-джазового напрямку в акордеонно-баянному мистецтві України другої половини ХХ – першої чверті ХХІ століть є недостатньо розкритою, що й обумовило вибір теми даної статті.

Метою статті є виявлення та обґрунтування культурно-історичних обставин розвитку фольклорно-джазового напрямку в акордеонно-баянному мистецтві України другої половини ХХ – першої чверті ХХІ століть. У межах визначеної мети необхідно вирішити такі завдання: встановити етапи у розвитку фольклорно-джазового напрямку в акордеонно-баянному мистецтві України другої половини ХХ – першої чверті ХХІ століть; виявити чинники розвитку цього явища, а також його художньо-стильові особливості.

Виклад основного матеріалу. Розвиток фольклорно-джазового напрямку в акордеонно-баянному мистецтві України другої половини ХХ – першої чверті ХХІ століть є складним культурно-історичним процесом, музикознавче дослідження якого здійснюємо з урахуванням його сутнісних ознак у світовому та національному мистецькому контексті зазначеного періоду.

Розглянемо основні поняття та структурні компоненти процесу культурно-історичного розвитку фольклорно-джазового напрямку в акордеонно-баянному мистецтві України другої половини ХХ – першої чверті ХХІ століть.

Фольклорно-джазовий напрям в зарубіжному та українському музичному мистецтві, зокрема і в акордеонно-баянному, сформувався в межах фольклоризму як напряму, що став попередником стилю неофольклоризму. Досліджуючи напрями, стилі, течії та естетичні ситуації в українській музиці, А. Калениченко визначає фольклоризм як музичний напрям, у якому відбувається звернення автора музики чи виконавця до рідного фольклору, його елементів, з метою їх гармонізації або переінтонування. Для фольклоризму, як зазначає дослідник, характерні усвідомлений тип, безпосередній вид, підхід відтворення та форми цитування і стилізації у зверненні до музичних фольклорних джерел. Причому явище фольклоризму властиве як для академічної, так і масової музичної культури, зокрема у низці творів М. Лисенка, М. Леонтовича, К. Стеценка, Я. Степового, Л. Ревуцького, В. Кирейка, Г. Майбороди, І. Шамо, Е. Измайлова, у молодіжній музичній культурі тощо (Калениченко А., 2009: 107–108). Українські музиканти з другої половини 1980-х років інтенсивно використовують фольклор у джазових, блюзових композиціях, рок-музиці. На фольклорному підґрунті нову музику створюють низка виконавців і гуртів, зокрема: «Воплі Відоплясова», «Скрябін», «Мандри», «Гайдамаки» тощо.

Фольклорно-джазовий напрям в акордеонно-баянному мистецтві виявляє синкретизм часу і простору, форми і змісту, мети і засобу, національного та загальнолюдського, традиції та інновацій тощо. Ці зв'язки відслідковуємо в історії виникнення джазу та переході фольклорної джазово-стильової традиції в академічну сферу, що в своєму часі та просторі породжує композиторську чи виконавську інновацію. Зрештою виникнення і побутування акордеону (1829 р.) і баяна (1870 р.) як клавішно-духових музичних інструментів засвідчує трансформації фольклорно-музичних артефактів, які побутували у масовій культурі, у сферу академічної, концертної, елітної музики.

Процес розвитку фольклорно-джазового напряму в акордеонно-баянному мистецтві України другої половини ХХ – першої чверті ХХІ століть – це закономірна, безперервна, систематична мистецька діяльність музикантів-аматорів, самодіяльних мистецько-фольклорних колективів та професійних митців, яка відбувається у певних культурно-історичних обставинах життя спільноти та особистості в міжособистісній та міжкультурній взаємодії і надає нових форм і змісту усталеній фольклорній традиції.

Розвиток фольклорно-джазового напряму в акордеонно-баянному мистецтві України другої

половини ХХ – першої чверті ХХІ століть відбувався, за термінологією А. Калениченка, у різних «естетичних» чи «ідеологічно-естетичних ситуаціях», таких як «соціалістичний реалізм», «постмодернізм» та «постромантизм», – «останню, зокрема, щодо української композиторської творчості 1930–1990 років». Причому дослідник зазначає, що українські митці змушені були пристосовуватись до ідеологічно-естетичних вимог соцреалізму. В обставинах кон'юктури соцреалізму, у творчому протистоянні і, водночас, пристосуванні було створено високохудожні композиції (Калениченко А., 2009: 106–110). Як зазначають В. Олянич та Л. Олянич, джаз в Україні упродовж ХХ століття став об'єднуючою ідеологічною новацією, що заглиблюється в суспільство і, незалежно від раси, релігії, етнічного походження, об'єднує мільйони людей (Olyanuch V., Olyanuch L., 2021: 50).

Таким чином ми можемо виокремити декілька найважливіших чинників розвитку фольклорно-джазового напряму в акордеонно-баянному мистецтві України другої половини ХХ – першої чверті ХХІ століть, зокрема: збереження фольклорної традиції в музичному мистецтві; інтерес до рідного фольклору та народів світу; популярність гри на акордеоні та баяні у системі музичної освіти, концертно-виконавській, композиторській творчості; удосконалення інструменту (готововиборна модель) та техніки виконання на ньому; виникнення та розвиток в незалежній Україні «концертного джазу» та його інституцій тощо.

Розвитку та популяризації фольклорно-джазового напряму в акордеонно-баянному мистецтві України другої половини ХХ – першої чверті ХХІ століть сприяла діяльність Джазової асоціації України, яка була заснована у 1995 році у Києві при Центрі музичної інформації Спілки композиторів України, діяла до 1998 року (президент Асоціації – В. Симоненко). Джазова асоціація України об'єднувала українських джазових музикантів, виконавські колективи, музикознавців, аранжувальників, джаз-клуби тощо, займалася гастрольно-концертною діяльністю, проводила музичні фестивалі, конкурси, семінари, реалізовувала міжнародні мистецькі проекти, зокрема цикл концертів «Джазова філармонія» тощо (Симоненко В., 2007). Мистецтво джазу в Україні досліджуваного періоду представлено творчою діяльністю музичних колективів, проведенням Міжнародних фестивалів джазової музики у різних містах України, це зокрема: Євшан Зілля (2016), Freedom Jazz (2008), Jazz Quintet (2003), Jazz Bez (2001), Jazz Koktebel

(2003), *Jazz in Kiev* (з 2008-го), *Zaporizhzhia Jazzy* (2018) та ін.

З'ясовуючи концептуальну основу розвитку фольклорно-джазового напрямку в культурно-мистецькому просторі України кінця ХХ – першої чверті ХХІ століть, В. Годлевський зазначає, що «інтерес та використання фольклорно-джазового напрямку є дійсно актуальним у реаліях сьогодення. Українізація сучасного музичного контенту призвела до нового сплеску прагнення використання національного мелосу та колориту серед професійних музикантів, акторів, режисерів та митців та серед майже всіх ланок суспільства. Бажання ідентифікації кожного індивіда як українця диктує нові принципи втілення фольклорно-джазового напрямку в музичній культурі України та сприйняття фолк-коду нації за її межами» (Годлевський В. О., 2023).

Концептуально фольклорно-джазовий напрям в Україні розвивається у стилі фрі-джазу (*Free jazz* – вільний джаз), який утвердився у світовому мистецькому контексті у 60-х роках ХХ ст. і пов'язаний із радикальними експериментами у сфері гармонії, форми, ритму, мелодики і техніки імпровізації. Характерними ознаками фрі-джазу є культ вільної групової чи індивідуальної імпровізації, застосування поліметрії і поліритмії, політональності та атональності, серійної та додекафонної техніки, вільних форм, модальної техніки тощо (Цимбал С., Цимбал К., 2021).

Досліджуючи творчість вітчизняних баяністів-акордеоністів у контексті естрадно джазового виконавства на рубежі ХХ–ХХІ століть, А. Єрмоєнко опирається на дослідження М. Булди (Булда М., 2007) і вказує на три періоди у розвитку акордеонно-баянного джазового мистецтва в Україні. При цьому дослідник зазначає, що творчість баяністів-акордеоністів з часу свого становлення належала до мистецтва естради, про що свідчить історія виконавства на народних інструментах, адже у народних музичних традиціях як у минулому, так і в наші дні відтворено популярну музику у баянно-акордеонному музикуванні – в естрадних танцювальних жанрах, масовій пісні тощо (Єрмоєнко А., 2021: 130). Як зазначає Л. Мартинів, у часо-просторовому вимірі буття будь-якого музичного явища однаково важливими є суб'єкти його створення та побутування: композитор – виконавець – слухач – дослідник/музикознавець, і творча, емоційно-естетична їх взаємодія в алгоритмі виникнення мистецької творчості та життя музичного явища (Мартинів Л., 2024: 141–142). Творчість українських баяністів-акордеоністів створює і, водночас, відтворює

розвиток традиції джазового мистецтва як культурної та мистецької взаємодії її суб'єктів.

А. Єрмоєнко виокремлює три етапи у розвитку акордеонно-баянного мистецтва України. Перший етап (1920-ті – 1940-ві роки) пов'язаний з професійним становленням естрадно-джазової музики в баянно-акордеонному мистецтві України. У цьому періоді дослідник виявляє перші спроби баянно-акордеонного музикування у популярних пісенно-танцювальних жанрах, цілеспрямованому використанні баяна (акордеона) як сольного та акомпануючого інструмента у джаз-оркестрах, концертних, агітаційних бригадах тощо. У процесі другого етапу, який припадає на 1950-ті – 1980-ті роки, відбувається впровадження естрадно-джазової музики у професійну виконавську практику баяністів-акордеоністів, утвердження самостійного статусу баяна та акордеона як професійних академічних інструментів у сольному й ансамблево-оркестровому виконавстві філармонійних естрадно-джазових колективів, удосконалення рівня професійної майстерності виконавців, удосконалення виробництва різновидів баяна та акордеона, налагодження системи початкової музичної освіти, поява професійних виконавців, перші спроби створення оригінальних зразків репертуару, офіційне визнання джазу провідною формою тогочасної інструментальної музики, удосконалення виконавських можливостей акордеона/баяна не лише як інструментів академічної, але й естрадно-джазової музики. З початку 70-х років ХХ століття і до сьогодні баянно-акордеонне джазове музикування розвивається в активному зростанні філармонійної спеціалізації, інтенсивному використанні баяну та акордеону у концертній практиці музикантів, розробка та удосконалення теоретичних та методичних засад формування професійної майстерності тощо (Єрмоєнко А., 2021: 130–131).

Отже українське акордеонно-баянне мистецтво розвивалося у світовому і національному контексті, у складних і не завжди сприятливих культурно-історичних обставинах. Як зазначає Т. Пасічинська, упродовж понад вікового періоду розвитку українського акордеонного мистецтва «виконавство на інструменті еволюціонувало від естрадного, побутового, фольклорного, естрадно-джазового, джазово-академічного до універсального, здатного втілювати будь-які художні задуми та реалізовувати високохудожні проекти завдяки невичерпному потенціалу засобів виразності» (Пасічинська Т., 2023: 60). Велика кількість жанрів та різноманітність стилів у розвитку фольклорно-джазової традиції в Україні зазначеного

періоду ставить вимогу до композиторів, виконавців, аранжувальників джазової музики, як зазначає Б. Кисляк, адаптації до виражальних можливостей, особливостей функціонування інструменту та жанрово-стилістичних умов. Дослідник зазначає, що у баянно-акордеонному виконавстві за короткий історичний період здійснено перехід від фольклорного побутового музикування до професійного концертного та академічного. А з появою багатотембрового готово-виборного інструменту сучасного дизайну розпочався новий етап у розвитку сучасної оригінальної акордеонно-баянної музики. Музиканти звертаються до архаїчних пластів традиційної культури і, водночас, впроваджують нові прийоми композиторської техніки до сфери гудзико-клавішного інструменталізму, використовуючи потенціал і засоби сонорики, алеаторики, додекафонії тощо.

Для камерно-академічного жанру баянно-акордеонної музики характерні такі особливі ознаки музичного викладу: деталізація мелодичних, інтонаційних, ритмічних виражальних засобів, посилення динаміки, психологізм звукового вираження тощо. Варіація залишається основним прийомом стилістики і формотворення, оскільки це рухомий елемент музичної мови, що дає простір для імпровізації, свободи у різних видах фігур, пасажів, у кінцевому результаті створює художню концепцію баянно-акордеонної музики. Техніка виконання під час гри на баяні чи акордеоні ударних акцентів полягає у руху пальцем або зап'ястком стакато чи стаккато сімо, скорочуючи наголошені звуки, що дає змогу диференціювати динамічні рівні в різних текстурних елементах. Б. Кисляк наголошує, що для акордеонно-баянної гри у стилі джаз важливою є стилістична адаптація, здатність виконавця імітувати звучання духових, ударних, струнних, а також використовувати спецефекти як певний вид акустики тощо. Композитори і виконавці джазової музики в

акордеонно-баянному варіанті відтворюють художню образність, використовують конкретні виконавські прийоми у різноманітних варіантах і поєднаннях. Як композитор, виконавець-віртуоз, педагог і науковець, Б. Кисляк розглядає ефективність використання загартованих і нетемперованих глісандо, кластерів в обох клавіатурах, вібратор, а також різні шумові ефекти тощо (Kysliak, B., 2023). Таким чином розкриваємо величезні можливості баяна та акордеона у фольклорній та академічній мистецьких сферах, що відкриває перспективу нових музично-мистецьких відкриттів у подальшому розвитку.

Висновки. Акордеонно-баянне мистецтво в Україні є невід'ємною складовою фольклорної та академічної парадигми музичної культури. Друга половина XX – перша чверть XXI століть – це особливий період у культурно-історичному розвитку цього явища, коли інструменти набули популярності у масовій культурі, тривалий час репертуар розвивався у фольклорній традиції, відтак закономірно відбувається її зіткнення з інноваційними впливами, змін зазнає конструкція інструментів, репертуар, манера виконання і стилістика, контингент слухачів, система художньо-виражальних засобів, а також статус баянно-акордеонного напрямку – це трансформація фольклорно-народного в академічно-концертний. Інструментальний потенціал акордеону та баяна виявився придатним для виконання доволі складної джазової музики, заснованої на свінгу та імпровізації, низці особливих прийомів гри, специфіці ритмічного структурування та манері звукоутворення тощо. Фольклорно-джазовий напрям утвердився в українській акордеонно-баянній музичній традиції, відтворюючи репертуар і стилі класичного джазу та створюючи взірці у стилі української народної та професійної музики. Перспективою подальших досліджень є вивчення регіональних особливостей фольклорно-джазового напрямку в акордеонно-баянному мистецтві України.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Булда М. Естрадно-джазова музика в акордеонно-баянному мистецтві України другої половини XX – початку XXI століття: композиторська творчість і виконавство: автореф. дис. ... канд. мистецтвознавства: 17.00.03. Харків, 2007. 19 с.
2. Годлевський В.О. Концептуальна основа розвитку фольклорно-джазового напрямку в культурно-мистецькому просторі України кінця XX – першої чверті XXI століть. Вісник Національної академії керівних кадрів культури і мистецтв: науковий журнал. 2023. № 3. С. 242–249.
3. Срьоменко А. Творчість вітчизняних баяністів-акордеоністів у контексті естрадно джазового виконавства (на рубежі XX–XXI століть). Мистецтвознавчі записки: Збірник наукових праць. 2021. Випуск 40. С. 129–133.
4. Калениченко А. Напрями, стилі, течії та естетичні ситуації в українській музиці. Українське мистецтвознавство: матеріали, дослідження, рецензії: збірник наукових праць. Випуск 9. Київ: ІМФЕ ім. Т. Рильського НАН України, 2009. С. 106–113. URL: <http://dspace.nbuv.gov.ua/handle/123456789/16930>
5. Мартинів Л. Внесок Любові Кияновської у вивчення галицької музичної культури XIX–XX століть. Актуальні питання гуманітарних наук. Випуск 72. Том 2. 2024. С. 141–145.

6. Пасічинська Т. Особливості становлення та розвитку акордеонного мистецтва в Україні. Актуальні питання гуманітарних наук. Випуск 60, Том 3, 2023. С. 57–61.
7. Симоненко В. Джазова асоціація України. Енциклопедія сучасної України. Київ: Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2007. URL: <https://esu.com.ua/article-23919>
8. Цимбал С., Цимбал К. 12 імпровізацій на теми джазових стандартів: методично-репертуарний посібник (для студентів вищих музичних навчальних закладів). Київ: Інтерсервіс, 2021. 188 с. URL: https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/38487/1/S_Tsymbal_K_Tsymbal_12INTJS_KUBG.pdf
9. Kysliak, B. Stylistic directions of accordion-bayan music in modern art. *Linguistics and Culture Review*. 7 (S1). 2023. P. 23–35. <https://doi.org/10.21744/lingcure.v7nS1.2250>
10. Olyanych V., Olyanych L. Jazz art in Ukrain: historical context/ *Kelm*. № 7 (43), 2021 Lublin. P. 50–55.

REFERENCES

1. Bulda M. (2007) Estradno-dzhazova muzyka v akordeonno-baianomomu mystetstvi Ukrainy druhoi polovyny XX–pochatku XXI stolittia: kompozytorska tvorchist i vykonavstvo [Pop-jazz music in the accordion-bayan art of Ukraine of the second half of the 20th – beginning of the 21st century: composer's creativity and performance]. avtoref. dys. ... kand. mystetstvoznavstva: 17.00.03. Kharkiv. 19 s. [in Ukrainian].
2. Hodlevskiy V.O. (2023) Kontseptualna osnova rozvytku folklorno-dzhazovoho napriamu v kulturno-mystetskomu prostori Ukrainy kintsia XX – pershoi chverti XXI stolit. [The conceptual basis of the development of the folk-jazz direction in the cultural and artistic space of Ukraine at the end of the 20th – the first quarter of the 21st centuries]. *Visnyk Natsionalnoi akademii kerivnykh kadrov kultury i mystetstv: naukovyi zhurnal*. № 3. S. 242–249. [in Ukrainian].
3. Yeromenko A. (2021) Tvorchist vitchyznianskykh baiianistiv-akordeonistiv u konteksti estradno dzhazovoho vykonavstva na rubezhi XX–XXI stolit. [Creativity of domestic accordionists in the context of pop jazz performance at the turn of the 20th – 21st centuries]. *Mystetstvoznavchi zapysky: Zbirnyk naukovykh prats*. Vypusk 40. S. 129–133. [in Ukrainian].
4. Kalenyuchenko A. (2009) Napriamy, styli, techii ta estetychni sytuatsii v ukrainskii muzytsi. [Directions, styles, currents and aesthetic situations in Ukrainian music]. *Ukrainske mystetstvoznavstvo: materialy, doslidzhennia, retsenzii: zbirnyk naukovykh prats*. Vypusk 9. Kyiv: IMFE im. T. Rylskoho NAN Ukrainy. S.106–113. URI: <http://dspace.nbuv.gov.ua/handle/123456789/16930> [in Ukrainian].
5. Martyniv L. (2024) Vnesok Liubovi Kyianovskoi u vyvchennia halytskoi muzychnoi kultury XIX–XX stolit. [Contribution of Lyubov Kiyonovska to the study of Galician musical culture of the 19th–20th centuries]. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk*. Vypusk 72. Tom 2. S. 141–145. [in Ukrainian].
6. Pasichynska T. (2023) Osoblyvosti stanovlennia ta rozvytku akordeonnoho mystetstva v Ukraini. [Peculiarities of formation and development of accordion art in Ukraine]. *Aktualni pytannia humanitarnykh nauk*. Vypusk 60, Tom 3. S. 57–61. [in Ukrainian].
7. Symonenko V. (2007) Dzhazova asotsiatsiia Ukrainy. Entsyklopediia suchasnoi Ukrainy. [Jazz Association of Ukraine. Encyclopedia of modern Ukraine]. Kyiv: Instytut entsyklopedychnykh doslidzhen NAN Ukrainy. URL: <https://esu.com.ua/article-23919>. [in Ukrainian].
8. Tsymbal S., Tsymbal K. (2021) 12 improvizatsii na temy dzhazovykh standartiv: metodychno-reperturnyi posibnyk (dlia studentiv vyshchykh muzychnykh navchalnykh zakladiv). [12 improvisations on the themes of jazz standards: methodical and repertoire manual (for students of higher music educational institutions)]. Kyiv: Interservys. 188 s. URL: https://elibrary.kubg.edu.ua/id/eprint/38487/1/S_Tsymbal_K_Tsymbal_12INTJS_KUBG.pdf [in Ukrainian].
9. Kysliak, B. (2023) Stylistic directions of accordion-bayan music in modern art. *Linguistics and Culture Review*, 7(S1). P. 23–35. <https://doi.org/10.21744/lingcure.v7nS1.2250>
10. Olyanych V., Olyanych L. (2021) Jazz art in Ukrain: historical context/ *Kelm*. № 7 (43). Lublin. P. 50–55.